

Parlaments de paper

Els parlaments autònoms i els mitjans de comunicació

Oriol DOMINGO

El president del Congrés dels Diputats, Gregorio Peces-Barba, organitza unes jornades a celebrar durant tres dies de setembre a Madrid sobre el Parlament i els mitjans de comunicació. S'hi parlarà del Parlament de l'estat i també dels parlaments de les comunitats autònomes.

Durant la dictadura franquista, no hi havia un parlament que fos digne d'aquest nom. Era impossible. En una dictadura és molt difícil que hi hagi alguna cosa digna. Fou al període final de la llarga agonia del franquisme que, sense un autèntic parlament, els mitjans informatius, especialment la

premsa, s'anaven convertint en espais lliures de debat. Diaris i setmanaris esdevingueren uns parlaments de paper, en el més bon sentit del mot.

Paradoxalment, ja amb la democràcia, sembla que les cambres legislatives de les autonomies són uns parlaments de paper en el mal sentit del mot. A Catalunya es pensa, encara que públicament no es digui, que l'existència de disset comunitats autònomes a l'Estat espanyol, amb disset governs i disset parlaments, no és fruit d'una consciència política autònoma, ni d'una necessitat històrica, sinó que és conseqüència de la voluntat d'aigualir la consciència nacional de comunitats

com, per exemple, la de Catalunya.

¿Quin interès, doncs, pot despertar l'activitat dels parlaments autònoms entre els ciutadans? Poden desvetllar molt poc interès si la seva tasca legislativa no incideix en la vida ciutadana.

En el cas català, Heribert Barrera i Miquel Coll i Alentorn, presidents de la cambra catalana durant la primera i la segona legislatura, respectivament, tenen experiència suficient per a dir-hi la seva. Barrera i Coll, l'un d'ERC i l'altre de CiU, admeten la migrada autonomia política existent a Catalunya. Però argumenten que el Parlament català ha fet i fa una bona tasca legislativa de debat, i d'impuls i control de l'executiu, dins les limitades possibilitats existents.

Una segona reflexió que es podria oferir a les jornades organitzades per Peces-Barba és la que correspon als grups parlamentaris: fer que la cambra sigui operativa. Cada grup ha d'assumir la seva responsabilitat: el majoritari, que en el cas català, és

CiU, per ser precisament majoritari i tenir pràcticament la paella pel mànec; i els grups d'oposició, el primer dels quals en el cas català és el PSC-PSOE. Però l'experiència demostra que és molt difícil fer oposició. Als medis polítics catalans hi ha consciència, per exemple, que el PSC-PSOE no fa una bona oposició al Parlament de Catalunya. Com tampoc no la fa Coalició Popular al Congrés dels Diputats i com tampoc no la fa CiU a l'Ajuntament de Barcelona.

Una última reflexió sobre quin és el paper dels mitjans informatius respecte als parlaments de les autonomies. Diaris i setmanaris poden limitar-se a explicar què passa, i prou, o poden fer una tasca didàctica i col·laborar en l'enfortiment de les institucions autonòmiques, des de la crítica i des de l'impuls. El debat és obert. L'objectiu és que la premsa no faci de parlament de paper sinó de premsa, i que les cambres autonòmiques siguin autèntics parlaments, i no parlaments de paper.

Escola Vaixell

Jardí d'infància Pre-escolar EGB

- Curset especial al mes de juliol.
- Places limitades.

MATRÍCULA oberta

Xops, 3
(per Ctra. Riba-roja)
L'ELIANA
Telèfon 274 02 44